Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 28. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 11 Juli 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Delangle, Frankrikes n. v. inrikes minister.

Delangle.

Frankrikes kejsare har under loppet af förra månaden sett sig föranlåten att till inrikes minister utnämna senatorn *Delangle*, hvilken utnämning "Constitutionel" anser beteckna början till en ny façe för förvaltningen i politiken.

Delangles företrädare, general Espinasse, var nemligen en man, hvilken gjort sig föga älskad af nationen, enär han företrädesvis på ett brutalt soldatmaner sökt förqväfva hvarje frihetsyttring, hvilket de tidningar, som under hans tjenstetid någon gång vågat yttra en sjelfständig mening, i främsta rummet fått erfara.

Engelska tidningen "Morning Chronicle" yttrar med anledning af den nye franske inrikesministerns utnämning:

"Af general Espinasses afsked och hans ersättande genom en man, som tillhör civilståndet och domarekåren, sluta vi till att repressivåtgärdernas tid i franska regeringens ögon äro förbi och att sakerna åter kunna gå sin vanliga gång."

En annan engelsk tidning "Morning Post" innehåller äfven mycket beröm i anledning af ifrågavarande utnämning samt anmärker dervid, att alla civilportföljerna i franska kabinettet för närvarande innehafvas af icke-militärer, hvilka ega för sina platser fullt

nödiga kunskaper. Slutligen lägger tidningen äfven stor vigt vid att kejsaren ej tillika utnämnt Delangle till "minister för allmänna säkerheten", hvilket embete jemte inrikesportföljen innehades af Espinasse.

Delangle anses ha förvärfvat en ej ringa popularitet, sedan han, i egenskap af president i Seiner-kommunalrådet sökte försvara kommunens rättigheter mot den kejserlige prefektens godtycklighet. Hvad som för närvarande synnerligen uppehåller herr Delangle i allmänna opinionen är den tron, att han är en afgjord motståndare till den af hans företrädare anbefallda försäljningen af välgörenhets-inrättningarnes fastigheter — en åtgärd, som hade uppväckt ett djupt och vidtutgrenadt missnöje.

Framtiden torde emellertid utvisa, och det kanske snart nog, huruvida man icke fästat alltför stora förhoppningar vid herr Delangles utnämning, helst denne, om vi ej missminna oss, för flera år sedan uppträdt i reaktionär riktning.

Litteratur.

Menniskan, hennes uppkomst, hennes lif och hennes bestämmelse, ur natur-historisk synpunkt betraktad af N. Lilja.

Under ofvanstående titel och försedt med en hel hop illustrationer är på herr Bonniers i Stockholm förlag ett arbete i populär naturkunnighet nyligen utkommet. Detsamma har författaren i en lika prydlig som blygsam dedikation tillegnat sin "fordne lärare och välgörare", biskopen Agardh, sin "gamle skolkamrat och studentbroder", professoren Christian Naumann, samt sin "vän och själafrände", komministern Ignell. (Inom parentes uttrycker ref. sin förmodan, att Alexander von Humboldt åtminstone fått ett hedersexemplar.)

"För att ej vilja skryta med lärdom och citater", säger förf. i förordet, "hafva vi icke anfört den mängd af olika författares skrifter, som härvid måst begagnas" — — — Referenten tror sig emellertid igenkänna Zimmermann: "Urverldens under"; Scheutz: "Jorden"; Berlin: "Läsebok i Naturläran"; Ignell: "Den menskliga utvecklingens historia"; Melin: "Skapelsehistorien och Bibeln"; Johnston: "Hvardagslifvets chemi" m. fl. förträffliga arbeten. Vare detta likväl icke anfördt i akt och mening att förneka herr Liljas bok originalitet; tvertom får ref. uppriktigt bekänna, att han aldrig läst någonting i den vägen jemförligt. Referenten har blott velat gifva en vink om författarens vidsträckta studier inom det naturvetenskapliga området och sålunda visa, att han (författaren) är sitt ämne fullt vuxen.

Författaren har ganska riktigt framställt menniskan såsom en *mikrokosmos* (en verld i smått) inbegripande alla den stora, vida verldens företeelser. Han har derföre, så att säga, gjort en hel verldsomsegling med tidens morgon till begynnelse och en ankring till slut vid de saligas öar.

Men det fordras mod att följa förf. genom de böljor, hans köl upprör. Synnerligast afråder ref. hvar och en, som är besvärad af sjösjuka, att slå sig ombord med boken, ty, — usch! det går för en vind och hvassa ord hagla från kommandobryggan. Så kan endast en poet rusa åstad; men hvad som duger i vers tager sig icke tillräckligt sansadt ut på prosa. Framför allt måste vetenskapsmannen föra ett lugnt och värdigt språk, äfven der han i den historiska forskningen finner lyten att beifra; annars nedrifver han mera än han uppbygger, — eller nedfaller han lätt i det platta och löjliga.

Salig Wingårds "Minnen" erbjödo på sin tid många läckerbitar åt den hungriga kritiken. "Menniskan" af herr Lilja är dock långt frikostigare. Rent af öfvermästnad måtte vara orsaken till recensenternas tystnad med detta sednare arbete, så framt man icke får antaga, att denna tystnad antingen är ämnad att vara *dräpande* eller att den är föranledd af undseende till följe af herr Liljas förtjenster såsom botanist och poet. Referenten hörde en gång Per Nyman predika och alltintills han genomläste herr Liljas bok, har han icke erfarit liknande känslor, ögonblickligt öfvergående från allvar till gapskratt.

Värst äro presterna ute för herr Liljas gåsfjäder; men ty värr äro de så svarta

BUTELJHALSEN.

Saga af

H. C. Andersen.

Mid den trånga krokiga gatan, mellan flera torftiga hus, stod der ett, så smalt och så högt, uppfördt af korsvirke, som hade gifvit sig i alla ändar och kanter; fattigt folk bodde här, och fattigast såg det ut på vindskammaren, utanför hvars lilla fönster en gammal bågnad fogelbur hängde i solskenet, hvilken icke ens hade ett ordentligt fogelglas, men endast en uppochnedvänd buteljhals med kork i nedra ändan samt fylld med vatten. En gammal jungfru stod vid det öppna fönstret, hon hade just med fogelgräs tillpyntat buren, i hvilken en liten grönsiska hoppade från pinne till pinne och sjöng, så att det klang efter det.

— Ja, du kan nog sjunga! — sade buteljhalsen; ja den sade det icke på det sättet, som vi kunna säga det, ty en buteljhals kan icke tala; men den tänkte det sålunda inom sig, som när vi menniskor tala i vårt inre. — Ja, du kan nog sjunga, du, som har dina lemmar hela! Du skulle som jag pröfva på att ha mistat din nederdel, att bara ha hals och mun, och det med kork i, så som jag, så sjönge du icke. Men det är väl att någon är förnöjd! Jag har ingen orsak att sjunga, och jag kan det icke heller! Det kunde jag på den tiden jag var en hel butelj och man gned mig med en kork; jag fick då heta Lärkan, den stora Lärkan! — och sedan när jag var med bundtmakarns i skogen och dottern blef förlofvad — ja det mins jag, som om det varit i går! Jag har upplefvat mycket, när jag tänker efter! Jag har varit i eld och vatten, nere i den svarta jorden och högre upp än de flesta, och nu sväfvar jag utanför fogelburen i luft och solsken! Det kunde nog löna mödan att höra min historia, men jag talar icke högt om den, för det kan jag icke!

Och så berättade den i sitt inre, eller tänkte inom sig sjelf sin historia, hvilken var märkvärdig nog, och den lille fogeln sjöng muntert sin visa, och nere på gatan körde man och gick man, hvar och en tänkte på sitt, eller tänkte platt intet, men det gjorde buteljhalsen.

Den mindes den flammande smältugnen i fabriken, der den blifvit blåst till lifs; den mindes ännu, att den varit mycket varm, sett in i den bullrande ugnen, dess första hem, och kännt en sådan lust att straxt springa ditin igen, men att den så småningom, allteftersom den blifvit afkyld, fann sig rätt väl, der den var; [illegible] uppställd i ett led med ett helt regemente af bröder och systrar, alla från samma fabrik, men några voro blåsta till Champagne buteljer, andra till ölbuteljer, och det gör en viss olikhet! Ute i verlden kan sedan en ölbutelj nog innehålla det kostligaste *Lacrymæ Christi* och en Champagnebutelj vara fylld med svärta, men hvad man

förut, att inga bläckfläckar kunna synas på kaftanerna.

Menniskan är "en af de grymmaste köttmånglare", säger herr L. och deri kan ref. gifva honom rätt, äfvensom att hon till sitt ursprung icke nödvändigt behöfver hafva varit "en lergök" (sid. 50); men i fråga om "Qvinnan och äktenskapet" divergera referentens meningar med författarens.

Då herr L. kommer på tal om menniskohandens mekanik är han mästerlig t. ex. i följande: "Det var med detta redskap som den första fullbildade qvinnan kanske strök hårluggen ur pannan på sin man och liksom bad honom se upp och se nyter ut, hvarefter han sannolikt tog henne vänlig om hakan och tryckte en varm kyss på hennes läppar. Och ur närmaste pisangträd tog qvinnan af frukten och åt och gaf desslikes sin man och han åt, utan att denna frukt just behöfde vara en förbjuden vara för handens vidrörande? — —

Men hvad vill det säga, när herr L. (sid. 71) yttrar: — — "den ena menniskan födes lika mycket äkta som den andra med *enahanda* både kropps- och *själsförmögenheter*" — — och (sid. 90) — — "änskönt de flesta äro medelmåttiga och somliga dumma som en spån, så har man dock en och annan som är qvick och snillrik som en gudason?"

Herr L. yrkar på enkelhet i klädedrägt genom framhållande af barnen, innan "vi äldre hunnit inviga dem uti ärbarhetens mysterier" (sid. 92) samt fortsätter (sid. 100): "Äfvenledes äro vi den moderna tidens yppersta klädhängare. Vi passas under saxen samt hafva gjort oss till slafvar under modernas och kostymernas makt, så att den eleganta verlden egentligen regeras af en klipparekonst. — Ty det är numera icke fråga om getraggen eller lejonhuden och knappast om läderkragen eller fårskinspelsen, utan om drappklädet, polkarocken, blusen och guttaperchakappan, liksom hos qvinkönet om paramattan, sidenkoftan, tyllklädningen, krinolinen och kaschmirschawlarne, sedan sjelfva folkets utstyrsel kan uthärda jemförelse med den rikaste pariserdrägt." —

Utrymmet tillåter ref. allenast gifva ett prof till på förf. stil och resonnemang, denna gång i fråga em industri och "husbehofsvexter". — Herr L. yttrar (sid. 117) med anledning af förbrukandet af bomull: "Vår tid har blifvit en bomullstid, "då folket icke mer är lastdragare" under nóthåren's, vargskinnsfällens och skinnbyxornas herravälde, utan har det lätta och silkeslena bomullstyget till sin nationaldrägt, medan blusen blifvit frihetens heliga toga och skägget dess hederstecken". Men huru står detta tillsammans med författarens utgjutelser i föregående citat" . . .

Här måste ref. sluta, öfvertygad att de läsare, som icke redan tillegnat sig herr Liljas arbete, efter de smakbitar ref. uppdukat, snart skola skynda till boklådan. Närmast — ja kanske mer än förläggaren i så fall att lyckönska. Man kom till våra litteratörers fromma, hoppas, att spekulationen härigenom skall komma i nytt flor, såsom när man för några år sedan läste i Stockholms Dagblad: "Mindre goda manuskripter uppköpas å boktryckeriet vid Munkbrogatan". — Referenten vill begagna samma slutord i sin anmälan som författaren i sitt förord: "*detta skall sägas, så vare det sagdt*",

B . . . . . n.

Persiens danserskor.

Medan de flesta andra länder så småningom rönt inflytande af den europeiska civilisationen, har deremot det isolerade Persien i de flesta afseenden qvarstått på ungefär samma punkt, som man funnit det för flera århundraden tillbaka.

Omstående planch framställer en af de egendomliga scenerna ur en högt uppsatt Persers lif, nemligen en dans inom ett persiskt palats.

Dansens nöje utöfvas i detta land aldrig af andra personer, än legda danserskor. Man hörde derföre också en österländning på en bal i Tuillerierna i Paris göra följande reflexion: "Det är mycket roligt att åskåda, men alltför tröttsamt att sjelf utföra. Hvarför skall man sjelf dansa, då man sjelf är i tillfälle att kunna låta andra dansa för sig?"

Dansöserna äro i Persien föga aktade och lära der aldrig, såsom i Indien, ha blifvit använda vid gudstjensten. Men få större verldsliga fester eller tillochmed

---

är född till synes nog på skapnaden; adel blir adel, tillochmed om den har svärta i bröstet.

Alla buteljerna blefvo snart inpackade, och vår med; då tänkte den icke på att sluta som buteljhals, för att tjena sig upp till fogelglas, som alltid är en hederlig tillvaro, emedan man då åtminstone är något! Den återsåg först dagsljuset, då den med de andra kamraterna blef urpackad i vinhandlarens källare och för första gången blef sköljd, — det var en löjlig förnimmelse. Den låg nu tom och utan kork och kände sig så märkvärdigt dufven; den saknade något, men visste icke sjelf hvad den saknade. Nu blef den fylld med ett godt, herrligt vin, den fick en kork och blef lackad; det klistrades utanpå: »Prima sort», det var likasom om den hade fått högsta examensbetyget. Den vinet var också godt, och buteljen var god. Är man ung, är man lyriker! det sjöng och ljöd i dess inre om hvad den alls icke kände till: om de gröna solbelysta bergen, der vinet växer, der glada flickor och muntra gossar sjunga och kyssas; jo, der är det lustigt att lefva! Om allt detta sjöng och ljöd det inne i buteljen likasom inom de unga poeterna, hvilka ofta ej heller känna något till den saken.

En morgon blef den köpt. Bundtmakarens gosse skulle skaffa en butelj vin af bästa slag; och den kom med i matkorgen mellan skinka, ost och korf; der fanns det vackraste smör, det finaste bröd; bundtmakarens dotter lade sjelf in det; hon var så ung, så vacker; de bruna ögonen loge; det låg ett leende öfver munnen, som sade lika mycket som ögonen; hon hade fina, mjuka händer, de voro så hvita; men likväl voro hals och bröst ännu hvitare, man såg straxt att hon var en af stadens vackraste flickor och dock ännu icke förlofvad.

Och matkorgen stod i hennes knä, då familjen for ut i skogen; buteljhalsen stack fram mellan snibbarne af den hvita servetten; det var rödt lack på korken och den såg flickan rakt i ansigtet; den såg också på den unge styrmannen, som satt vid hennes sida; han var en barndomsvän, porträttmålarens son; sin styrmansexamen hade han nyss tagit så flinkt och med så mycken heder och skulle i morgon åstad med ett fartyg, långt bort till främmande land; härom hade mycket blifvit taladt vid inpackningen, och medan de talte vid derom, var det just icke något synnerligt nöje att betrakta ögon och mun på bundtmakarens vackra dotter.

De båda unga gingo i den gröna skogen och språkade med hvarandra — hvad talade de om? Ja, det hörde buteljen icke; ty den stod i matkorgen. Det varade ofantligt länge innan den blef framtagen; men då den ändtligen blef det, hade der också skett nöjsamma saker; unga ögon logo, äfven bundtmakarens dotter log, men hon talade mindre, och hennes kinder glödde som två röda rosor.

Fadren tog fram den fulla buteljen och korkskruf[illegible]. Ja, det är underligt, när man för första gången skall dragas upp så der! Buteljhalsen hade sedan aldrig kunnat glömma detta högtidliga ögonblick, det hade riktigt sagt »kluck» i honom, då korken gick ur, och så klunkade det, när vinet rann ut i glasen.

— De förlofvades skål! — sade fadren, och hvartenda glas blef tömdt i bottnen, och den unge styrmannen kysste sin vackra fästmö.

(Fortsättning pag. 218.)

Dans i e[illegible]isiskt palats.

mindre enskilda samqväm hållas, utan att danserskor dervid tillkallas. Dessa betalas ganska högt och mottaga svårligen annat mynt än "tomaner" (hvarje toman motsvarar ungefär 9 rdr sv. riksm.).

Danserskornas vanliga drägt utgöres af en mycket kort musslinskjol och mycket vida pantalonger eller en underkjol, hvilken ofta är förfärdigad af något med guld eller silfver inväfdt tyg, samt i en tröja eller kort kofta af siden eller kaschmir.

Hufvudbonaden, hvilken, i likhet med våra damers hattar, betäcker blott en helt ringa del af hufvudet, är prydd med juvelsmycken och perlor. En oändlig mängd halsband, talismaner, armband och mer sådant hjäfs alldeles öfverhöljer en stor del af deras kropp, och det finnes på denna få delar, som icke äro fullmålade eller tatuerade med de mest befängda grannlåter. Man har sett danserskor, som varit smyckade med ädelstenar, af några och tjuge tusen riksdalers värde.

Det lif och det behag, dessa qvinnor under sin dans utveckla, är verkligen beundransvärdt. Den lyckliga eller den olyckliga kärleken, svartsjukan, längtan efter det älskade föremålet, i få ord sagdt, alla menskliga passioner, framställas af dem med ett mästerskap som ofta är verkligen hänförande.

Några anekdoter om skriftställaren Palmær.

Den aflidne författaren *B. H. Palmær*, en af grundläggarne till det stora "Aftonbladets" anseende, och sedermera känd såsom "Östgöta Korrespondentens" redaktör under sistnämnda tidnings mest lysande period, var, såsom man vet, mycket fallen för att säga sarkasmer. Mången tyckte sig i dessa förmärka en alltför stor bitterhet, och till en del kunde man kanske deruti ha rätt; men visst är emellertid att under denne mans sträfva yta klappade ett hjerta lika varmt som hos någon af våra mest prononcerade filantroper. Skillnaden var blott den, att Palmær försmådde att, såsom dessa, framlägga sina känslor på presentertallrik.

Ehuru Palmær allmänt varit erkänd som ett snille af första ordningen, har han dock efterlemnat långt färre skrifter, än man kunnat ha skäl att förvänta. Måhända förklaras denna omständighet till någon del af ett yttrande, som den aflidne vid ett tillfälle fällt. Det var i början af 1840-talet, när en af hans samtida, en ganska aktningsvärd författare, flitigt utgaf den ena skriften efter den andra. En af Palmærs vänner yttrade då en dag till honom:

— "Det är tusan hvad N. N. skrifver mycket nu för tiden!"

— Åh, — svarade Palmær — det är ingen konst att skrifva för den, som inga tankar har. När jag sätter mig ned att skrifva ibland, tränger tankarne sig inpå mig, så att de kunde spränga mitt hufvud och jag inte kan få en enda rad på papperet. . . ."

Då man en gång i ett sällskap, der Palmær var närvarande, kom att tala om högre och lägre bildning samt på olika sätt definierade dessa begrepp, inföll Palmær slutligen:

— För min del skulle jag vilja indela menniskorna så, att till den lägre bildningen höra de, som supa bara finkel, och till den högre de, som dricka punsch.

Palmær var, likasom många hans likar, sällan stadd vid synnerligen god kassa, och han var således, äfven han, då och då ansatt af någon björn. En sådan — en skomakare eller skräddare — kom en morgon upp till honom och presenterade en räkning, med förfrågan, om "Herr magistern" erkände densamma. Detta bejakades och handtverkaren kände sig redan något lättare om hjertat.

Emellertid bad Palmær mannen sitta ned och började med honom inlåta sig i ett samtal, hvilket snart kom att vidröra vårt bankväsen.

— Kan herrn gissa hur stor fond Linköpings privatbank har? — frågade Palmær.

— Nej, det kan jag inte! — svarade handtverkaren, som fann sig smickrad af att den lärde magistern med honom inlät sig i sådana ämnen.

Palmær nämnde nu summan och gjorde derefter den frågan, om icke detta vore betydligt.

— Jo, det var ofantligt mycket! — svarade den andre.

Magistern genomgick nu på samma sätt

— Lycka och välsignelse! — sade de båda gamla. Och den unge mannen fyllde ännu en gång glasen. — Hemkomst och bröllop idag ett år till! — ropade han, och då glasen blifvit tömda, tog han buteljen och lyftade den högt i vädret: »Du har varit med på den skönaste dagen i mitt lif, du skall icke tjena någon längre!»

Och han kastade den högt i luften. Då tänkte allraminst bundtmakarens dotter, att hon ännu en gång skulle få se den flyga, men det skulle hon ändå. Nu föll den ned mellan den täta hvassen i den lilla skogssjön; buteljhalsen mindes ännu så lifligt huruledes den låg der och funderade: »Jag gaf dem vin, och de gåfvo mig sjövatten, men det är välment!» Den kunde icke mera se de förlofvade och de förnöjda gamla menniskorna, men den hörde dem ännu länge jubla och sjunga. Så kommo två små bondgossar, tittade in emellan hvassen, fingo se buteljen och togo den; nu var den försörjd.

Hemma i skogshuset, der de bodde, hade deras äldste bror, som var sjöman, igår varit och sagt farväl, efter som han skulle ut på en längre resa; mor stod nu och packade in ett och annat, som far skulle gå in till staden med på aftonen, för att ännu en gång före afresan få se sonen och gifva honom sin och modrens afskedshelsning. En liten butelj med kryddadt bränvin hade blifvit inpackad bland det öfriga; men nu kommo gossarne med en större, starkare butelj, som de funnit; i den kunde det gå mera än i den lille, och det var just ett särdeles godt bränvin för en dålig mage; det var tillsatt med Hypericum. Det var icke samma röda vin som förut, flaskan nu fick; den fick i stället beska droppar, men de äro också goda — för magen. Den nye buteljen och ej den lille skulle med; — och så kom buteljen åter ut på vandring; den kom ombord till Peter Jensen, och det var på just samma skepp, der den unge styrmannen var; men han såg icke buteljen och hade ej heller kunnat känna igen den eller tänka: »Det är densamme, ur hvilken vi drucko förlofnings- och hemkomst-skålen.»

Det var verkligen ej längre vin uti den; men det var något likaså godt; när Peter Jensen tog fram den, blef den också alltid af kamraterna kallad »Ap'tekarn», den gaf dem den goda medicin, som hjelpte för magen; och den hjelpte så länge det fanns en droppe uti den. Det var en nöjsam tid, och buteljen sjöng, när man strök den med korken; den fick då namnet den stora Lärkan, »Peter Jensens lärka.»

En lång tid hade gått om, den stod tom i en vrå, men då hände sig — ja, om det var på ut- eller hemresan visste buteljen icke så noga; ty den hade ej varit i land: då uppstod en storm; stora sjöar gingo i svarta och tunga vågor, de lyftade och kastade fartyget hit och dit; masten bräcktes, en störtsjö slog in en planka, pumparne kunde ej mera göra gagn; det var kolsvart natt; skeppet sjönk; men i sista minuten skref den unge styrmannen på ett blad: »I Jesu namn! Vi förlisa!» Han skref sin fästmös namn, sitt och skeppets, stack papperslappen i en tom butelj, der stod, satte korken väl fast och kastade sedan buteljen ut i det stormande hafvet; han visste icke, att det var samme butelj, ur hvilken han iskänkt glädjens och hoppets skål för sig och henne; den gungade nu på böljorna med helsning och dödsbud.

den ena privatbanken efter den andra samt uppgaf dervid huru stor fond hvar och en af dem hade, hvarefter han slutligen äfven kom till riksbanken.

-- Hur mycket tror herrn att allt detder sammanlagdt gör? — blef härefter en ny fråga

— Jag vet inte hvad jag skall gissa.

Summan uppgafs nu, och härefter tillade Palmær slutligen:

— Nu ser herrn sjelf hur mycket alla dessa ha fått på på sin lott; — hur fan tycker herrn att det då kan finnas något qvar åt mig?

Handtverkaren, som hade sinne för ett gladt skämt, skrattade sjelf åt magisterns egendomliga argument, och björn och gäldenär skildes den gången som goda vänner från hvarandra.

Midsommarsfesten i Valréas.

(Efter "L'Illustration.")

Kanton Valréas (i Frankrike) är belägen i departementet Drôme, men utgör en del af departementet Vaucluse. — —

Midsommarsvakan i Valréas har blifvit ryktbar genom en ganska besynnerlig ceremoni.

Det vackraste gossebarnet i staden utväljes dervid till festens hjelte. Straxt efter solnedgången går man att i triumf afhemta gossen hos dess föräldrar, eller ock bära dessa sjelfmant denne till stadshuset, der municipal-myndigheterna, de publika tjenstemännen och ett stort antal invånare redan finnas församlade.

Festtåget är nu snart ordnadt. Gossen, naken som en engel eller en kärleksgud, är icke skyddad mot kölden af något annat än litet tunn bomullsvadd, i hvilken man sätter honom ofvanpå en karmstol, hvilken åter hvilar på en upphöjning, ofvanom hvilken reser sig en tronhimmel. Fyra starka karlar bära på sina skuldror denna lätta och behagliga trofé, som är helt och hållet öfverklädd med blommor. Någon enda gång är gossen klädd i ett hvitt fårskinn, som antingen är fästat öfver axlarne eller kring lifvet. Bredvid honom ligger alltid ett lam.

Ibland föres detta lam, istället för att ligga vid den lilla St. Johannis fötter, framför honom i band, som hållas af hvitklädda barn med kransar på hufvudet.

Processionen sätter sig i rörelse omkring klockan 9 på aftonen; de flesta personerna, som deltaga deri, bära vaxljus eller brinnande bloss.

Man har i spetsen för tåget trummor, hvilka omvexla med den musik, som åtföljer dem. En afdelning af nationalgardet, eller en procession af botfärdiga bröder, följer, allt efter omständigheterna, närmast efter baldakinen, invid hvilken barnets mor befinner sig i kretsen af flera andra mödrar och barn.

För flera år sedan såg man efter baldakinen en med gröna guirlander klädd plog, dragen af unga med granna band utstyrda gossar samt åtföljd af en landtman, hvilken låtsade sig så i plogfårorna. Denne bar, på såningsmännens manér, en säck på axeln, ur hvilken han öste sådor, dem han ymningt strödde omkring sig på de närmast gående.

Denne såningsman var en för tillfället högt uppsatt person och kallades "*roi des bouviers*" (egentligen: Oxfösarnes konung); men de kostnader, denna hederspost medförde; enär dermed alltid förenades den skyldigheten, att bjuda all bygdens ungdom på en riklig måltid; tyckas förklara den tilltagande svårigheten att numera kunna fylla denna karakteristiska del af festens program.

Sedan processionen genomtågat stadens gator, som derunder äro illuminerade, begifver den sig genast till kyrkan, der presten vanligtvis förenar sig med densamma, samt derefter till en föga aflägsen kulle; å hvilken står ett kapell, som är den sista platsen, der man uppehåller sig.

Här uppstämmas sånger, hvarunder man upptänder en glädje-eld, som ynglingarne roa sig med att hoppa öfver, eller den de omgifva med en ringdans, hvars snabba skuggbilder man på långt håll ser röra sig emot de fladdrande lågorna.

Då festtåget slutligen skall återvända belyses dess väg af ett fyrverkeri, hvilket är festens glanspunkt och hvarefter man dansar ända till morgonen.

Så firar man alltid sin midsommarsvaka i Valréas.

Upplösning på gåtan i N:o 27: **Telegrammer.**

Upplösning på Charaden i N:o 27: **Dum-bom.**

Skeppet sjönk, manskapet sjönk; men den flög som en fogel; den hade ju hjerta, ett kärleksbref uti sig. Och solen gick upp och solen gick ned; det var för buteljen en syn, lik den, då han i sin begynnelse såg den röda, glödande ugnen, i hvilken han hade haft lust att flyga in igen. Den såg stiltje och nya stormar; den stötte icke emot något klippstycke, blef icke slukad af någon haj; i mer än år och dag dref den ikring, än emot norr, än emot söder, alltefter som hafsströmmarne förde den. Den var för öfrigt sin egen herre, men det kan man också blifva ledsen vid.

Det skrifna bladet, det sista afskedet från fästman till fästmö skulle blott medföra sorg, om det en gång komme i rätta händer; men hvar funnos de händer, som hade synts så hvita, då de utbredde duken i det friska gräset, i den gröna skogen, på förlofningsdagen?

Hvar fanns bundtmakarens dotter? Ja, hvar fanns det landet, och hvilket land låg väl närmast? Det visste buteljen icke; den dref och den dref och blef till slut också ledsen vid att drifva; det var icke dess bestämmelse; men den dref ändå till dess den ändtligen nådde land, ett främmande land. Den förstod icke ett ord af hvad der talades, det var icke det tungomål, den förut hade hört talas, och det går mycket förloradt för en, när man icke förstår språket.

Buteljen blef upptagen och betraktad, papperet i den blef sedt, uttaget, vändt och vridet; men de förstodo icke heller hvad der stod skrifvet; de begrepo nog att buteljen blifvit kastad öfver bord och att det stod något derom på papperet, men hvad stod der väl, det var just det märkliga i saken — och det blef instoppadt i buteljen igen och denne blef uppställd i ett stort skåp, i ett stort rum, i ett stort hus.

Hvar gång någon främmande kom, blef papperet framtaget, vändt och vridet, så att skriften, som blott var med blyerts, blef allt mer och mer oläslig; tillslut kunde ingen mera se att det skulle vara bokstäfver. Och buteljen stod ännu ett år i skåpet, kom så upp på vinden och blef öfverhöljd af dam och spindelväf; då tänkte den på bättre dagar då den skänkte i rödt vin i den friska skogen och då den gungade på böljorna och hade en hemlighet att bära, ett bref, en afskedssuck.

Och nu stod den på vinden i tjuge år; den kunde ha fått stå der ännu längre, om icke huset skulle ha blifvit ombygdt. Taket blef rifvet, buteljen sedd och omtalad, men förstod icke språket; det lär man sig icke af att stå på vinden, om också i tjuge år. »Hade jag fått blifva nere i rummet,» menade den mycket sannt, »så hade jag nog lärt mig det!»

Den blef nu tvättad och sköljd, och den kunde just behöfva det; den kände sig helt klar och genomskinlig, den var ung på nytt på sin ålderdom, men papperet, den burit på hade blifvit förstördt vid tvättningen.

Buteljen fylldes nu med frökorn, den kände icke till det slaget; den blef tillkorkad och väl insvept; den såg hvarken lykta eller ljus, ännu mindre sol eller måne, men något måste man dock se, när man är ute på resor, menade buteljen; men den såg ändå icke något. Det vigtigaste gjorde den dock — den reste och kom dit, den skulle, och der blef den urpackad. (Forts.)

Midsommarsvakan i Valréas.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Adepten," pag. 41—48.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 18 Juli.

C. Petersens Officin 1858.